

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Ophelio Grammatico. 55.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

αίεταμος ἄσπιρηθίν, καί κείνῃ σέσση
 τὸ πῦρ. Σποκλεαμένη γάρ, μάλλον δὲ
 πᾶσαν τῆς τριχῶν ξυρήσασα τὴν εὐ-
 κοσίαν, καὶ ποδῶ ὑδαπὶ μεμυγμένη
 τὸ πρῶτον χεῖρασα, σκέλευσεν
 σκῆνον πρὸς αὐτὴν εἰσελθεῖν. εἶτα
 εἰσελθόντι ἔφη. ταύτης τῆς ἀκοσίμης
 ἔρασι δὲ ὡσπερ σκμασίας ἀνεγκυῶν,
 ἢ μόνον ἔσβεσε τῆς ὀπιθμίας τὸ πῦρ,
 ἀλλὰ καὶ σφροσύνης γέρονε θερμὸς
 ἔρασις. συμβεβληέται τοίνυν καὶ αὐ-
 τὸς. ἀμεινον γὰρ τῆς μελλόντων κε-
 κῶν σποκροπὴν εὐραῖν, ἢ τῆς ἴδῃ γε-
 γνημῶν δίκην λαβεῖν. μὴ κόσμῳ ἐ-
 πεισάκτω χεῖρασα. μηδὲ τῶ πρὸς τῶ
 ἐμφύτῳ, τὴν σπὸ τῆ κελλωπισμοῦ
 πρῶτον ἔλασιν, ἵνα μὴ πτωμάτων
 ἔξασίαν πρῶτον γένωνται.

Ἀπολλωνίῳ. νδ.

Ὡσπερ οἱ Ἀπόστολοι ἀνδρεία καὶ με-
 γαλοφυγία φραξάμενοι, καὶ τῇ θεῷ
 συμμαχία θωρακισθέντες, ποσούτοις
 πολέμοις σύρραγέντες ἀρκούσαν εἶχον
 παρὰ κλησιν τὴν τῆς ἀγῶνων ὑπο-
 θεσιν. ἢ γὰρ ὑπὸ οἰκείας, ἀλλ' ὑπὸ
 τῆς δεσποτικῆς δόξης ἔπαχον, ἀπὸ
 ἔπαχον. διὸ ἔδδ φθόνος ὁ τοῖς ἀγαθοῖς
 αἰετῶν ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἡδίσκησεν, οὐτῶ καὶ
 ἡμεῖς ὅταν μὴ δι' οἰκείαν σκαμότητα,
 ἀλλὰ διὰ τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν δι-
 κροσύνην πάχωμεν, ἀλύειν σὺν ἡ-
 φίλοις ἀρκῶ γὰρ ἡμῖν πρὸς κόσ-
 μον, καὶ πρὸ τῆς μελλόντων σφάνων,
 ἢ τῆς ἀγῶνων ὑποθέσις.

Ὡφελίῳ γραμματικῶ. νε.

Χρὴ, ὦ φίλε, καὶ πρὸς πολέμους ἰκα-
 τείωντας ἀπένδεσθαι. ὁ γὰρ μὴ σπενδὸ-
 μένος, ἀλλ' ἀνθρώπος ἰκέτας τὰς τῆς
 ἀνάγκης ἀφιέντας φωνάς, καὶ μηκέτι
 σκ τῆ ἴσθ μαχρὸν πτωροῦ μένος,
 καὶ μήτε οἰκτῶ καταιδέσας τὸν θυ-
 μόν, μήτε ἡπὶ τὸ τῆς φύσεως χωρήσας
 συγγένες τε καὶ οἰκείον, καὶ τὸ τῆς νίκης
 ἀσφθερεῖ καλόν, καὶ παρὰ πάντων, ὡς

tiam suam incolumem retineret, & ipsius
 ignem exstingeret. Attonso enim, vel, vt
 rectius loquar, abrafo vniuerso crinium
 suorum ornatu & elegancia, faciēque sua
 cinere aqua permixto delibuta, eum ad se
 acciuit: eique, cū ingressus esset, dixit:
 Tūne hanc deformitatem amas? Ille verò
 tanquam ex furore reuocatus, non modò
 libidinis ignem extinxit, verum etiam in-
 genti postea castitatis amore flagrauit. Ita-
 que ipse quoque admonetur (præstat enim
 futurorum malorum auersionem inuenire
 quàm eorum, quæ iam acciderint, suppli-
 cium sumere) ascititio ornatu minimè vtī,
 nec igni vi naturæ insito fuci ac præposte-
 ri ornamenti materiam adiungere, ne gra-
 uissimorum lapsuum causæ sint.

Apollonio. 54.

Quemadmodum Apostoli, fortitudine
 animique magnitudine septi, diuinòque
 auxilio instructi atque armati, tot bellis
 exagitati, ex certaminum causa satis am-
 plam consolationem capiebant (non enim
 suæ, sed Dominicæ gloriæ causa ea patie-
 bantur, quæ patiebantur. Ac proinde nec
 liuor, qui proborum virorum successibus
 discrucari solet, eos læsit;) eodem modo
 nos quoque, cū non ob improbitatem
 nostram, sed pietatis ac iustitiæ causa ma-
 lo aliquo afficimur, animis consternari
 minimè debemus. Nobis enim, etiã ante
 futuras coronas, ipsa certaminum causa
 sufficit.

Ophelio Grammatico. 55.

Cum hostibus quoque supplicantibus,
 O amice, pacisci atque in gratiam redire
 oportet. Nam qui non paciscitur, verum
 supplices homines, ac voces eas, quas ne-
 cessitas exprimit, emittentes, nec iam ex
 æquo pugnantès vlciscitur, ac neque ira-
 cundiam misericordia comprimit, neque
 naturæ cognatione ac propinquitate mo-
 uetur, tum victoriæ laudem labefacta-
 bit, tum ab omnibus, vt immanis & effera

R. iij

bellua, vituperabitur, ac propterea diuinam vltionem haud effugiet.

Alphio Subdiacono. 56.

7. Cor. 13. Nunc cognosco ex parte, inquit Apostolus: illud videlicet exploratum habens, Deum hîc quoque exuberantem sapientia suæ copiam demonstraturum fuisse, si id, quod accepturum erat, cognitionem eam, quæ nunc percipi non potest: percipietur autem, quantum fas erit, in futuro æuo, accipere potuisset.

Palladio. 57.

Corpus, vir optime, alimento non delictiis, paucitate non saturitate, sufficientia non magnificentia sumptuumque profusione opus habet. Illæ enim & animo & corpori vtilitatem afferunt, vt quæ & sanitatem & robur, & optimam habitudinē concilient: hæ autē vtrique parti obsunt. Neque enim duntaxat sanitatem labefactant, verum etiam graues morbos parturiunt. Argumento perspicuo illud est, quod ij, qui ita viuunt, vt paucis rebus egeant, eos qui molle ac luxu diffluens vitæ genus sequuntur, & ingenij acumine, & prudētia, & corporis valitudine superat.

Ischyroni. 58.

Videris, pro abiecto ac vitioso animi tui affectu, nec animi magnitudinem omni miraculo sublimiorem, nec nouum & ab hominum sensibus remotum, ac cælos omnes superantem Apostolicum amorem comprobare. Nam si nunc quoque obscurum tibi esse videtur id quod dictum est, illud equidem probè scio, fore, vt cum apertioribus ac dilucidioribus id extulero, tum rursus incredibile id tibi videatur, quod nunc obscurum esse videtur: quod Rom. 9. videlicet ita vitiosè affectus sis. Ille enim ab alienationem à Christo libenti animo laturum se dicebat, dum hac ratione ipsius Christi gloriam omnes celebrarent.

ἀπίσασον κακοθήσεται θρησκίον, καὶ τὴν θείαν οὐδένα φεύξεται δίκην.

Αλφείω ὑποδιακόνω. νς.

Ἀρτιγνώσκω σὺ μέρες, ἔφη ὁ ἱερός Σπόρολος, γινώσκων ὅτι τὸ θεῖον καὶ λαύγα τὴν πλοῦσιαν τῆς οἰκείας σοφίας ἐδειξέναι. εἰ τὸ δεξιόμορον ἰκανὸν ἰδὲ δέξασθαι τὴν νῦν μὲν ἀχρηστον γινώσκων, χρηθησομένην δὲ χεῖρ τὸ εἰδεχόμορον ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι.

Παλλαδίω. νς.

Τὸ σῶμα, ὃ βέλπε, τροφῆς δέεται ἢ τροφῆς, ὀλιγοδείας, οὐ πλοῦσιαν. αὐταρκείας, ἢ πολυτελείας, αἱ μὲν γὰρ καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα ὠφελοῦσιν, ὑγείαν καὶ βόμην καὶ εὐεξίαν τίητουςαι. αἱ δ' ἀμφω καταβλάπτουσιν, οὐ μόνον τὴν ὑγείαν ἀφθεύρουσαι, ἀλλὰ καὶ νοσήματα ἀργαλέωτατα ὠδύουσιν. Σπόδεξις δὲ σαφῆς τὸ τῆς τῆς ὀλιγοδείας ἀσηκῆτος τῆς τῶν ἀβροδίατον ἐλομῶν βίον, καὶ σὺν βρωτέροισι καὶ σωφρονεστέροισι καὶ ὑγιανότεροισι εἶναι.

Ισχυρίωνι. νι.

Εοικας Σπὸ ταπεινοῦ καὶ φαύλου φρονήματος, μήτε τὴν μεγαλόνοισιν τὴν παντὸς ἐπέκεινα θαύματος, μήτε τὸν χαμῶν καὶ παρὰ δόξον, καὶ πάντας τῆς ἐρανῆς ὑπερπάντα Σποσολικὸν ἔρωτα καταδέχασθαι. εἰ γὰρ καὶ νῦν ἀσαφῆς εἰνά σοι δοκεῖ τὸ λεχθῆν, εὐ οἶδ' ὅπταν αὐτὸ σαφέστερον φεράσω, τότε πάλιν ἀπιτον εἰνά σοι δοξεί, ὃ σαφέστερον ἀσαφῆς, ἀλλὰ τὸ οὕτως φεῖλωσ ἀγκείσθαι. σκείνος μὲν γὰρ ἔλεγε ἀσμεῖως ἂν εἰ οἶον τε τὴν ἢ ἀλλοξίωθῆναι τῆ χειρῆ ὑπερ τῶν αὐτῶν τῶν Χριστῶν παρὰ πάντων δοξάζεσθαι, οὐ δ' εἰς τοσαύτην ταπεινότητα κατὰ γένετολ-